

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ДУША НА КРЕДИТ

chitanka.info

Бръснарското ножче влезе във вената ми леко, като нагорещен нож през масло. Въобще не изпитах никаква болка, дори когато кръвта шурна като водопад. Побързах да насоча струята към нарисуваната на земята пентаграма, във върховете на която вече горяха петте черни свещи. Когато първата капка докосна земята, сякаш миниатюрна експлозия разтърси стаята. Из главата ми мимоходом премина опасението да не би да събудя съседите, но след миг от него вече нямаше и следа. Трябваше да побързам — не след дълго щеше да стане 12 часа и щях да изтърва момента. Свих и разпуснах няколко пъти китката си, за да потече кръвта още по-силно. След няколко секунди часовникът щеше да започне да отброява дванадесетте си удара. Усещах някакво напрежение във въздуха. Нямаше нужда да поглеждам към книгата, която стоеше разтворена на бюрото, понеже знаех заклинанието наизуст. Бързо изрекох трите изречения, които бях повтарял десетки (или стотици? не помня вече) пъти, докато старомодният стенен часовник огласяше стаята ми със звънтящите си удари.

— Какво искаш този път?

Гласът сякаш изникна от въздуха. Подскочих от изненада. Вече толкова пъти се повтаряше една и съща ситуация, но все не можех да свикна с внезапното Му появяване.

— По дяволите, Люси! Изкара ми ангелите! Не можа ли да кажеш поне едно „здрасти“?

— Първо на първо, знаеш, че много мразя да ми казваш „Люси“. Второ, не споменавай в мое присъствие за ангели, понеже съм алергичен към всичко райско и започвам да се изприщвам. А трето, щом толкова много държиш, здрасти. Казвай сега какво има, че имам работа. Да не мислиш, че в Ада играем на табла по цял ден?

— Добре де, добре, не се връзвай — отстъпих аз. В крайна сметка не е много здравословно да се бързикаш с Луцифер, па макар и да го познаваш от десетина години. Бог знае кога ще му хрумне да забрави, че се познавате, и да се почувства раздразнен.

Въпреки всичко обаче продължих да го подмятам още две-три минути. Какво да правиш — природа... Не може да изпълняваш толкова време ролята на придворен шут в обществото и това да не наложи траен отпечатък върху поведението ти. След поредица от доста

взривоопасни майтапи обаче спрях, понеже усетих, че Люси става все по-намръщен.

— И за какво, мамка му, ме викаш пак? — изръмжа той така, че чашите в бюфета ми се напукаха.

— Познай.

— Пак ли, бе? Ти си ненормален! Как не миряса веднъж завинаги?

— Ами... — свих виновно рамене аз. — Пак.

— Аман! Омръзна ми! Ще се пенсионирам и ще отида да отглеждам краставици в рая заради тебе!

— Добре де, стига бесня. Не искам от теб да носиш тухли и вар, за да ми строиш дворец. Все пак спомни си, че братовчедите ти — джиновете — навремето са ги карали да строят палати от по сто етажа, и то за една вечер...

— Дреме ми на оная работа какво са ги карали! Този път коя е?

— Ами... Как да ти кажа... Май не я познаваш.

— Айде бе!!!

— Добре де, сервитьорка е в бара до нас.

Люси подбели очи. Някой път трябва да го питам дали случайно баща ми не е долу при него и дали случайно майка му не е съгрешила по някое време. Мамка му, беше почти толкова добър артист, колкото и аз!

— Сервитьорка! Кръчмарка, с други думи.

— Е, де, не бъди дребнав. Нали съм ти казвал, че любовта не подбира.

— Саймън, обясни ми как толкова години не ти дойде акълът в главата? Колко пъти съм ти обяснявал, че за жената любовта не съществува поне от десетина века?

— Хайде, хайде! И ти си ми един разбирач...

— Всъщност какво ли се занимавам с теб? Аз съм обикновен наемен работник...

Той продължи да мрънка още десетина минути, докато не ми писна и не го прекъснах:

— Добре де, стига! Давай договора.

— Нямах проблеми. — Люси извади от въздуха един лаптоп и го включи с леко смръщване на веждите си. Подадох му кървавочервената кредитна карта, която самият той ми бе изкарал

преди доста години. Той я пъкна в процепа отстрани на лаптопа, взира се няколко секунди в монитора, след което се размърмори:

— Мама му стара, колко пъти да ти казвам, че кредитът ти е на привършване... Останали са ти 0,0476 части душа и 7,15 сърце!

— Моля??? Я си оправете счетоводството там долу! Миналия месец си внесох депозита като поп — три ученички по 0,61 душа и 0,001 сърце плюс две девственици по...

— Това беше вноската ти за началото на годината — прекъсна ме той. — Не забравяй, че и фиксингът на ученичките падна много заради срива в „Hell, Inc.“. А и тук в баланса виждам, че си ме викал през февруари за някаква брантия — продавачка в магазин, с което дори си превишил кредитния си лимит...

— Е, да, ама нали тогава направих рекламация за некачествена услуга! В договора пише, че в такъв случай възстановявате 60% от стойността на сделката.

— Направил си, да. И си получил стандартен отговор, че съгласно чл.666, ал.5, т.7 в случай, че обектът е жена с доказано курвенски манталитет, „Ад“ ЕООД не носи отговорност. И това би трябвало да ти е пределно ясно, понеже все на такива попадаш...

Пазарлъкът продължи около половин час. В края на краищата, естествено, успях да си изпрося овърдрафт. Люси промърмори, че ще го разоря, но си знаех, че това са празни приказки — все пак той беше наясно, че по-редовен клиент от мен няма да намери, па ако ще и със свещ да търси. Стиснахме си ръцете.

— Кога ще ме викаш пак? Другата седмица? Утре?

— Я не се заяждай. Не ти прилича.

Люси изруга нещо тихичко под носа си и изчезна — естествено, без да каже „довиждане“. На какво ли ги учат тамошните имиджмейкъри...

Разбира се, усещах и с връхчетата на ноктите си, че и този път ще ударя на камък. Вече се бях научил да предвиждам бъдещето по-добре и от Касандра. Знаех си, че и тази девойка няма да ми стане гадже, независимо от помощта на дявола. Бях обаче длъжен да се пробвам.

А междуременно трябваше да се погрижа и за сметката си. От толкова много похабени на вятъра чувства балансът ми вече бе отрицателен. Щеше да се наложи в най-скоро време да поддам на

офертите на някоя-друга ученичка или подобна безмозъчна твар, каквито ми се лепяха като мухи на мед. А в последно време бях хвърлил око и на няколко омъжени, които ми отправяха предложения. Едно разбито сърце на примерна съпруга се котираше изключително добре при Люси. Може би дори щеше да ми отпусне бонус...

Както и да е. Сега трябваше да се заемам с моята сервитьорка. Да видим какво ще излезе оттам.

В края на краищата, по закона на вероятностите все една от всичките ми сделки с дявола трябваше да излезе успешна.

Надявам се.

©, 2001, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.